

K Ü P E Ş T E

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

*“Rüzgârın sesini ırmağın sesini
Dağların dağ denizlerin deniz
Kadınların kadın çöeklerinin çöek
Erkeklerin erkek ekmeğın ekme nanenin nane
Olduğu bir dünyayı yeniden isterken
Seni istiyoruz aslında
Bunu söyleyemiyoruz”*

Mevlâna İdris Zengin

Başlarken

Ne istediğimizi bilmediğimizi sandığımız anların ağırlığı altında eziliyoruz kimi zaman...

Direksiyon hakimiyetini kaybettiğimizi zannediyoruz. Aslında direksiyon hiçbir zaman bizim hakimiyetimiz altında değil, fark edemiyoruz!

Gökyüzüne bakıp acizyetimizin gölgesinde dinlenemiyoruz.

Kargaların seslerine kulaklarımızı tıkarken, martıların kanatlarına özenerek aldaniyoruz.

Kimin daha vakî olduğunu bildiğimizi sanıyoruz...

Kimin daha merhametli,
Kimin daha adil,
Kimin daha kavî...

“Rüzgârın sesini ırmağın sesini
Dağların dağ denizlerin deniz
Kadınların kadın çocukların çocuk
Erkeklerin erkek ekmeğın ekmek nanenin nane
Olduğu bir dünyayı yeniden isterken
Seni istiyoruz aslında
Bunu söyleyemiyoruz”*

Derken Şair
Her şeyi bildiğimizi sanıyoruz ve aslında isteğimizin Bir ve Tek olduğunu söyleyemiyoruz.

Vesselâm...

*Dizelerin sahibi Mevlâna İdris Zengin Beyefendi, 7 Haziran 2022 tarihinde dünyasını değiştirmiştir.

Rahmet ve dua ile...

Seda Bayrak Durgut

K Ü P E Ş T E
K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
SEDA BAYRAK DURGUT

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU
HANİFE ARTAR YALÇIN

EDİTÖRLER
F. ZEHRA BOYALI
HANİFE ARTAR YALÇIN
REYHAN YILMAZ

YAZARLAR
DEMET AYDIN
ESMA BEYZA ARSLAN
F. ZEHRA BOYALI
HANİFE ARTAR YALÇIN
NAZİFE YALÇIN SELÇUK
REYHAN YILMAZ
SEDA BAYRAK DURGUT

MİSAFİR YAZAR
AYŞE ŞEN KOCAMAN
MEHMET REŞAT ASLAN

GRAFİK - MİZANPAJ
SEDA BAYRAK DURGUT

SOSYAL MEDYA
HANİFE ARTAR YALÇIN

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

Hz. Bilal-î Habeşî (r.a)

Esmâ Beyza ASLAN

Söz ve ses, Hz. Adem (a.s.) ile başlayan yaratılış hikayesinde, varlık bilgisiyle donatılmış insana, bildiklerini anlatsın diye verilen nimetlendendi. O günden bu yana kimi sesinin güzel nağmeleriyle cennet bahçesindeymiş gibi hissettirdi, kimi de sözleriyle akıllara, kalplere, oradan ruhlara tesir etti. Dinleyenleri cennetin kapılarını açtıran işlere yöneltti. Kimilerinin de hem sesine hem de sözüne öyle bir kuvvet bahşedildi ki ismi ömrüyle sınırlı kalmadı anılmaya devam etti. Hz. Bilal-i Habeşî (r.a.) onlardan biriydi.

Peygamberimiz tebliğe başladığında, vahyin güzel sözlerine ışığa koşan pervaneler gibi koşmuştu ilk müslümanlar. Hz. Bilal'e Hz. Ebubekir'den duydukları yetmişti. "Allah birdir." dedi, başına geleceklere aldırmadı. Mekke'nin en katı, mağrur müşriklerinden Ümeyye b. Halef'in kölesiydi. Hz. Bilal dürüstlüğü ve becerikliliğiyle onun güvenini kazanmıştı bazı ticari işlerini yürütürdü. Peygamberimize dahi tahammülü olmayan, İslamın Mekke'den silinip gitmesi için her kötülüğü düşünen Ümeyye b. Halef kölesinin müslüman olduğunu duyunca zorlu işkencelere başladı. Bilal-i Habeşî'nin "Rabbim Allah'tır, Allah birdir" diyen sesini susturmak için kızgın kumların üzerinde göğsüne konulmuş kayalarla nefessiz bıraktırdı. "Rabbinden vazgeç kurtul!" diyenlere "Rabbim Allah'tır, Allah birdir." diye karşılık verdi. Bu sözleriyle imanda sebatın cesaret gerektirdiğini, inancını karşısında kim olursa olsun kaybedeceği ne olursa olsun korkusuzca söyleyebilmeyi öğretti. Çektiği acı öyle çoktu ki görenler dayanamadı. Hz. Ebubekir onu Ümeyye b. Halef'ten yüksek bir bedelle satın aldı. Hz. Bilal'i okuduğu ezanlardan çok önce "Rabbim Allah'tır" deme kararlılığı Müslümanların gözünde yüceltti.

Devamı ↓

Hız. Ömer ondan bahsederken, "Efendimiz Ebubekir, efendimizi serbest bıraktı" diyerek iltifat ederdi. Hız.Bilal hicret ettiği Medine'de Peygamberimizin işlerinde sağ kolu oldu. Onu seferlerinde bile yalnız bırakmadı. Yemeğini yaptı, güvenliğini sağladı, ziyaretçileriyle görüşmelerini düzenledi. Bir yandan şahsi işleriyle ilgilenirken bir yandan dürüst kişiliğiyle savaşlarda ganimetlerin dağıtımını, savaş esirlerinin güvenliğiyle meşgul oldu. Vakur, sakin duruşuyla, görevlerini ön plana çıkmadan yerine getirirdi. Bedir savaşında ona işkence ettiren eski sahibi Ümeyye b. Halefi esirler arasında gördüğünde; "O yaşarsa ben ölüşüm!" diyerek cezalandırılmasını istedi. İslama zarar veren davranışlardan hiç vazgeçmeyen Ümeyye serbest bırakılmayarak cezalandırıldı. Medine'de namaz farz kılındığında namaza çağrının nasıl olacağını rüyasında görenler arasında o da vardı. Peygamberimize gelerek ezanla Mü'minleri ibadete çağırmayı teklif etti. Güzel sesi o günden sonra ezanın güzelliğiyle bütünleşti. Günde beş vakit Allah'ın huzuruna daveti Peygamberimizin vefatına kadar onun gür sesinden dinledi Medineliler. Hız. Bilal bir sabah ezanına ibretlik "Namaz uykudan daha hayırlıdır." sözlerini ekledi. Belki de Mü'minlere "Özellikle sabah namazını da kıl, çünkü sabah namazı şâhitlidir." ayetini hatırlatmak istiyordu. Bu ekleme Allah Rasulünün hoşuna gitti. Hız. Bilal ezanı okumaya, müslümanlar dinlemeye devam ettiler ta ki Peygamberimizin vefatına kadar. Neredeyse Peygamberiyle bütünleşen hayatında Onun vefatıyla son ezanını okudu en sevdiğini kaybetmenin acısı dudaklarını mühürlemişti sanki. Onsuz Medine'de yaşamak istemedi şehri terk etti. Aradan yıllar geçti Peygamberimizi rüyasında gördü, "Kendini özlettin." çağrısıyla Medine'ye gelip bir kez daha ezan okudu. Orada kalmaya gönlü razı gelmeyip yine ayrıldı. Vefat edene kadar her günü Ona hasret geçirdi.

Devamı ↓

Allah; ailesi ve çocukları olduğuna dair pek bilgi olmayan Bilal-i HabeŖi'ye ezanlar okundukça hatırlanması için sebepler nasip etti. O da imanıyla sebeplere en güzel Ŗekilde sarılıp ezanı kalbiyle dinleyenlerin yad ettiği biri oldu.

Günde beŖ kez okunan ezan bizim için tefekkür fırsatı. Ŗkrederek dinlerken kendimizi sınamalıyız bazı bazı. Her ezanda hatırladığımız Hz. Bilal'in zorlu iŖkencelere rağmen söylemekten vaz geçmediği "Rabbim Allah'tır, Allah birdir." sözleri, uykumuzun en tatlı yerinde "Namaz uykudan daha hayırlıdır."sedası kulağımıza alınmalı, bizi de sesiyle sözüyle iyiliklerde anılacak iŖlere gayretkeŖ kılmalı.

Sesimizi Duyan Var mı?

Hanife ARTAR YALÇIN

Bebeklerin anne karnındaki ilk kalp atışları altıncı haftadan itibaren duyulmaya başlanır. Eğer sağlıklı büyür ve hiçbir problem oluşmazsa sonraki haftalarda yapılan rutin kontrollerde yavru insanın minik yüreği “ben buradayım, iyiyim,” dercesine sesini duyurmaya devam eder.

Heyecan, merak, bazen endişeyle geçen günlerin akabinde bebek, bu defa bir soprano-tenör edasıyla kendisini aylardır bekleyenleri selamlar. Bilinmezliğe açtığı gözleri ağlamaktan ıslanırken, onu kucaklayanlarsa mutluluk gözyaşları döker. İlerleyen günlerde önceleri anlamsız olan agucuklar yerini anne-baba kelimelerine bırakır. Bu ilk sözcükler o kadar kıymetlidir ki işitemeyen ebeveynlerden biri, diğerini hep kıskanır. Zaman, bozkırın atları gibi dörtnala koşarken, bebeklikten çocukluğa terfi etmiş birey, okul sıralarıyla buluşur. Tek tek öğrendiği harfleri bir araya getirdiğinde yaşadığı mutluluk kalbinin ritmini değiştirir. Daha anlamlıdır artık anne- baba deyişi.

İlk, orta, lise, üniversite, iş hayatı... Bu sıralamada hayat akarken yolu bir şekilde aşkla çakışan kişinin kalbini dinleseler muhtemelen sevda şarkılarının o nahif melodilerini duyarlar. Birbirlerine söz verdikleri, beraber yaşamaya “evet” dedikleri an kulaklarını dünyadaki bütün seslere kapatırlar. İnişli çıkışlı, kimi gün kavgalı seneler geçerken bazen sesler yüksek çıkar. Uyum önemlidir, az olan seda çok sesi dengeler.

Günler ilerler, mevsimler akar, seneler devrilir. Mühim olan elbet, hak vâki olduğunda gök kubbede hoş bir seda bırakmaktır. Ama o vakit gelmeden evvel eşrefi mahlukat olarak yaratılan, muhteşem bir sistem ile donatılan; yürüyen, konuşan düşünen, büyüyen, gelişen insan bu dünyadan geçmeden en azından ömründe bir kere olsun tüm seslere sağır olup kendi öz sesini dinlemesi gerekmez midir?

Şimdi bir an durup düşünelim. Fani olan bu dünyada kendimiz de dâhil sesimizi duyan var mı?

Küpeşte Dergi Ali Ayçil'e Sordu

Farklı türlerde başarılı eserler veren bir yazar olarak, türler arası geçiş yaparken adaptasyonu nasıl sağlıyorsunuz?

Türk Edebiyatı'nda birden fazla türde eser veren kalemlerin sayısı çoktur. Hatta şu ya da bu oranda her şair denemeler, makaleler, hikâyeler ve romanlar kaleme aldı. Ahmet Haşim denemeciliğimizin de öncülerinden sayılır. Ahmet Hamdi Tanpınar ise hakikaten her türün hakkını verdi. Benim kalemim de birden fazla türe yatkın bir kalem oldu başından beri. Daha üniversite öğrencisiyken yazdığım denemeler var. Beni yazıya çağıran hissin hangi türü arzuladığını seziyorum. Bazen de yazdığım yere ve olaya/konuya göre kendim seçiyorum. Hiç adaptasyon sıkıntısı yaşamadım bu güne kadar. Ama metinlerimde türler arası geçişler var.

Ali Ayçil'in geçmişten günümüze kitapları göz önünde bulundurulduğunda, edebiyata bakışı hangi yönde ilerledi?

Ben daha başından beri Türk ve Dünya edebiyatının dikkatli bir takipçisi olmaya çabaladım. Edebi bilinç yalnızca yazdıklarınızla değil okuduklarınızla da alakalı bir durum. Seçtiğiniz yazarlar, şairler, düşünce insanları sizin evinizi, bahçenizi, mahallenizi belirliyor. Ben edebiyatta daima bir "iyi edebiyat" çıtası olduğuna inandım. Bu çıtada yazarın kabiliyeti, metnin mimarisi ve üslubuyla orantılı olarak yükselir ve alçalır. Kendimi o çıtanın üstünde tutmaya özen gösteririm. Önemli olan çok yazmak ve yayınlamak değil, iyi yazmaktır.

**Önemli olan
çok yazmak
ve
yayınlamak
değil, iyi
yazmaktır.**

Devamı ↓

Editörlüğün yazarlığa ket vurduğu bir gerçek. Hem editör hem de yazar olarak, size göre editörlüğün kazanımları nelerdir?

Aslında ben dergiciliği çok seven birisiyim. Bu iş bir yandan maişetimin bir parçası oldu bir yandan da yorgunluğundan mutluluk duyduğum bir serüven. On beş yılı aşkın bir süre dergicilik yaptım. Pek çok ismin yolculuğuna eşlik ettim. Bu da apayrı bir mutluluktur. Genç bir kalemin kitaba giden serüvenine tanık oluyorsunuz; o heyecana, o tedirgin yolculuğa. Ama söylediğiniz de bir hakikat. Öyle çok metinle meşgul oluyorsunuz ki, bir metin yorgunluğu da basıyor insanı. Kanaatimce yazar/şair-editörler kendi yağlarından eriterek başkalarına yemek hazırlayan insanlar. Bu durumun yazma serüvenime fazla zarar vermemesi için dikkat etmeye çalıştım ama yine de yağımdan bayağı erittim.

Yazarların yaşadığı farklı coğrafyalar, kalemlerinde nasıl etkili olur?

Çok fazla etkili oluyor. Ben yüksek ve çıplak dağların eteğinde, tek katlı, bahçeli bir evde büyüdüm. Göz hizam, tabiat, mevsimler, ağaç, bitki ve balık türleri her şey coğrafyanın kaderi içinde şekillenmişti. İleriki yıllarda istesiniz bile bu çocukluk yurdu sizi bırakmaz. Belleğinizdeki saltanat ona aittir. Bu yüzde, Beyoğlu'nda bir gece cinayetini anlatmaya kalksanız, kaleminiz size bayağı müşkülât çıkarır. Çünkü kalem çocukluk malzemelerini sever. Ayrıca yöreler ve gelenekler de yazarın çocukluğuna yapışmıştır. Sadece yazı hayatınızı değil yazar kişiliğinizi de bir ölçüde etkiliyor.

Yazarın her metninde hakim olan tek bir duygu varsa bunu dönüştürmeye çalışmalı mı, yoksa "herkesi uğurlayan o uğurlanmaz hüzün" diyerek teslim olup, iç alemine hakim olan yegâne duyguyu her metne yansıtmaya devam mı etmeli?

**Kalem
çocukluk
malzemelerini
sever.**

Devamı ↓

Bir yazar birçok eserde/metinde çok farklı konuları işleyebilir farklı kahramanlar kurgulayabilir. Ama yine de derin bir okumayla bazı duygu durumlarının pek değişmediğini görürsünüz. Tanpınar, İsmet Özel ya da Orhan Pamuk bütün metinlerinde gezinirler. Bazen bazı duygu noktaları ve sıkça üslup olarak. Sorun bir duyguyu metne yansıtmakla sınırlı değil. Bazen bir duygu size rağmen metne yansır bazen de metni ele geçirir. Ben karamsar birisiyimdir örneğin. Bütün metinlerime bu karamsarlık bir biçimde sızar.

Ali Ayçil edebiyatın neresindedir? Ya da edebiyat Ali Ayçil'in hayatının neresindedir?

Bu ikisini artık birbirinden ayıracak noktada değilim. Yaklaşık 25 yıldır edebiyatın içindeyim ve Çağaloğlu'nun tozunu yutuyorum. Edebiyat benim hayatım. Her gün okurum, yeni ve iyi bir kitaba hemen ulaşmayı arzularım, bir edebiyat haberi hemen ilgimi çeker, evde en çok zamanı masamın başında geçiririm, masamın üzerinde 30 yıldır kitaplar ve yazı nesnelere vardır. (Sırasıyla: kalem-kâğıt, daktilo, bilgisayar.) Kısacası edebiyat ve edebiyatçı arasındaki sınır yolculuğun bir yerinden sonra (pes etmezseniz) ortadan kalkıyor.

Ali Ayçil için Türk edebiyatının pîri olan Mustafa Kutlu kimdir?

Önemli hikâyecilerimizden biridir. Hoş sohbetir. Memleket bilgisi iyidir.

Tüm yazarlara sorduğumuz vazgeçilmez sorumuz: Hayattaki küpeşteniz nedir?

Boşluğa düşerken tutduğum her şey.

*Edebiyat
benim
hayatım.*

Kâbe Kalp Yanımızda

Ayşe Şen KOCAMAN

Yorgunluğumdan sıyrılmaya, "Ev"de kendimi dinlemeye, dinlenmeye gidiyorum. Ancak o evde sade insan, o evde yalın... Süslerimden ve heveslerimden arınmış "ihram" halindeyim.

İhram; "kul" kökünden bütün dünyevî ekleri atmak, kök kalmak, kul olmak. İhram; tüm uydurma sayılardan kurtulup Bir'in kıymetini idrak etmek, payıma dünya namına ne düştüyse vazgeçmek, inananlarla ukbâ paydasında eşitlenmek.

Cismim yasaklar eşliğinde, ruhum alabildiğine hür. Her yasak, özümü işaret ediyor. Ten kafesinde candan bir emanet taşıdığımı ve canın candan da kırılgan olduğunu heceliyor "ih-ram"...

Duyuyorum. İhramım, nefsimde çıkışıyor:

"Kudretin var, ama kıyamazsın bir karıncanın canına. Yasak! Söze maliksin, ama dilini döndüremezsün kötü kelâma. Kalp kırmak yasak!

Ten güyâ senin, ama kokusunu dahi değiştiremezsin. Yasak! Binlerce saç teline hamallık ediyorsun, ama birini bile koparamazsın. Yasak!

Ey İnsan! Uyan!

'Benim' dediklerin bunlar. Ve hiçbirinde hükmün yok.

Mâlik olan Allah!"

Heyecanı dinmeyen adımlarıma karışıyor zihnimin sesi. Zaman algım adımlara bölünüyor. Her adım Beyt'i yakın kılıyor. Kaç adımlık ayrılığımız kaldı, vuslata kaç adım kaldı?

Kaldırımlar daralıyor, binalar küçülüyor. Yalnızca yol görünüyor gözüme. Yoldayım. Aşka yürüyen bir kalabalıktayım. İçimde bir kandil tutuşuyor gecenin nuruna ilâve. Art arda yürüyoruz ve yan yana. Sanki avucumuzda yüreklerimiz, yana yana yürüyoruz.

Devamı ↓

Çok sayıda sokak yürüdüğümüz caddeye bağlanıyor. Her biri denize akan nehirler gibi insan taşıyor bu kul seline. Top(ar)lanıyoruz; ayrı yerlerden, ayrı hâllerden gelip aynılığımıza koşuyoruz.

Beni buraya getiren bir davet. Asırlar öncesinden İbrahim aleyhisselâmın dilindeki çağrı :

“Ey İnsanlar! Rabbinizin davetine icabet edin.”

İcabet ediyorum: “Lebbeyk Allahümme lebbeyk (Buyur Allah’ım buyur)...” Sessiz bir kamer eşlik ediyor kelimelerime. Göğe kaldırıyorum başımı. Her yıldız bir sahabe şimdi. Ay, iki parça...

Mescid-i Haram’ın avlusundayım. Davet makamında, başka bir davet işitiyor ruhum: Ezan. İlk kez duyuyor gibi bir huşû sarıyor hâlimi. Ezan, ahengini bırakıyor içimdeki kandilin kıyısına. Sırlı bir duruş kıyam. Sırdan örme rükûlar, sırta varan secdeler, birbirine karışan hıçkırıklar...

Bir “yatsı”lık mühleti de aşılıyor zaman. Başım önde, bakışlarım yerde. Zâyi etmek istemiyorum Beyt’e ilk nazarımı. Her adımda yanımdakilere soruyorum :”Geldik mi?” “Çok az kaldı.” diyor biri. Az kalıyor, az kalıyorum, azalıyor bana dair her şey. Yokluğuma yürüyorum, yokluğumda dirilmeye. Var olan tek hakikatte yok olmaya...
-Geldik mi?

-Evet geldik. Basamakların sonunda kaldırın başınızı.

Merdivenden iniyor bedenim, alçalıyor boyum. Oysa yükseliyorum, içim sığmıyor dünyanın sığ kalıplarına. Taşıyorum “ben” dediğim her yanımdan. Son basamaktayım, yahut ilk basamağındayım başkaca yolların. Artık duyularım dünyaya kapalı. Birkaç adım daha atıyorum. Başımı kaldırmadan evvel aklım harflerin işgalinde : Kimim? Niçin varım? Nerden geldim ve nereye gidiyorum? “Ol” emriyle varlık âlemine yazılan özümün kaçta kaçayım?

Bütün cevaplar burada, olduğum yerde, O’nun evinde... Sorular misafir merakı, cevaplar Ev Sahibi’nin ikramı diyip, kaldırıyorum başımı.

Karşımda... “Esselâmü aleyküm ve rahmetullah Yâ Beytullah!” Selâm ile girdiğim huzuru seyre dalıyorum.

Devamı ↓

Efsunlu bir anın içindeyim. Tutuluyorum ve nefesim tutuluyor. Tutuluyorum büyüklüğüne ve aczimi asılı tutuyorum fikrimde. Tutuluyorum yalın güzelliğine ve çirkinliğimi boğuyorum dünya sularında.

Ve elbet ilk bakışın heyecanına yârenlik edecek duâm. Önceden hazır ettiğim bir duâm yok. “Duânı hazırla” diyen her dosta şöyle söyledim: Duânın doğalından yanayım. Kelâm nasip işi. Kaç harf yazıldı ise o. Ezberlesem de hatırlatacak ya da unutturacak olan O. Sussam dahi beni duyacak olan O.

Kâbe’ye selâmımdan sonra ilk bakışın, ilk duâsı dökülüyor dilimden. Duâm mahcup etmiyor beni. Ne hesabı yapılmış, ne ezberden bozma.

Sonra o vakte dek ettiğim ve edeceğim duâların hayırdan yana kabulünü diliyorum.

Kâbe ışık, Kâbe nurdan bir hâle. Rahman’ın misafiriyim, varlığım Beyt’e pervane. Kulluğumu beyân ediyorum. O’ndan geldiğimi ve yine O’na gideceğimi “dönüş”lerimle dillendiriyorum. Tavaf, yedi şavta tekabül ediyor. Bir kez tamamlanan dönüşe şavt deniyor. Her şavt şeklen birbirinin aynı, ama bir şavt önceki ben ile bir şavt sonraki ben aynı değilim. Hacer’ül Esved’e her selâm verişimde, bir kapı daha açıyor Kâbe. Sorularım bir bir cevap buluyor. Zerreden kürreye her şey hakikati haykırıyor.

Ev... Bunca misafirin her biri Ev Sahibi’ne tutkun. İçinde değil, dışındayız Ev’in. Kâbe bizim içimizde. Dönerken Beytullah’ı sol tarafımıza almamız da bundan. Kâbe, kalp yanımızda.

Ruhun Sadası

Demet AYDIN

Ruhumuzun derinliklerinde hep bir ses duyarız. Bu ses peşimizi bırakmaz. Bazıları bu sese kulak vermeden hayatın hızlılığı içerisinde anlamsızca yaşayıp dururken bazıları da hayatın anlamını, kendine kulak vererek bulmaya çalışır. Hislerimizi, duygularımızı bu hızlılık içinde kaybetmeye başlamış ruhumuz feveran eder. Dokunmak, kainattaki her varlığı hissetmek aslında kendi varlığımızın farkına varıp özümüzü bulmaktır. Bütün mesele budur sanırım.

İçimize dönmek, kendimizi dinlemek insan olarak kemale ermemiz, yaratılışımızın asıl gayesine ulaşmamız için bir yoldur. Bu yolda sıkıntılar, kuruntular, sorular kafamızda uçuşur. Başımız ağrıyaya başlar. İşte bu anda artık doğru yoldayızdır. Kendimizi başıboş bırakmadan, vurdumduymaz olmadan geriye çekilmek, olan biteni bir de yalnız kalıp “özümüze” dönerek seyretmek artık düşünmeye başladığımızın göstergesidir.

Ruhumuz Rabbimizin huzurunda şenlenir, bayram eder. Çünkü bizi yaratan bize kendi ruhundan üflediği için ne yaparsak yapalım ne yaşarsak yaşayalım bütün yollar O'na çıkar. Hani deriz ya bazen “İçim içime sığmaz, kalbimde kelekler uçuşur.” Aslında o kelek tabir-i caizse ruhun uçması, seninle konuşmaya başlaması, beni duy, bana bir kulak ver demesidir. Ve o kulak vermek de aslında bizi yaratana dönüp O'nu anıp onun lafzıyla gönlü şenlendirip huzura erdirmektir. “Kalpler ancak Allah'ı andıkça huzur bulur.” Ayeti kerimesinin hikmetidir bu. Yaşamın bitmek bilmeyen tüketme açlığına ruh daha fazla dayanamayıp içinde bulunduğu bedene sıkıntı vererek bir şeyler anlatmaya çalışır. “Hadi! Git O'na, git ve rahatlat beni.” dermiş meğer. Bizler de buna kulak asmadığımız için daralıp kafamızın içinde bizi meşgul eden düşüncelerle yaşayıp vehme kapılırız.

Devamı ↓

Bazı insanlar vardır hani etrafımızda. Duygularına kilit vurmuşçasına, iç seslerini duymamak için arabalarda, eğlence mekânlarında sanki ruhlarına “kes sesini” dercesine müziğin son sesiyle kendilerini “an”ı yaşamaya bırakıp bu dünyanın tadını çıkardıkları(!) düşüncesine kapıldıklarına şahit oluruz. Oysa O ruh; can çekişerek, isyan ederek, huzuru yanlışı yerde aradıklarını haykırıyordur onlara.

İşte bizler kendimizi duymamak için müziğin son sesini açmışçasına bu hayatın keşmekeşi içinde özümüzü dehlizlerde bırakarak ev, araba, çocukların eğitimleri, bu bana şunu dedi, o bana şunları yaptı bıdı bıdılarıyla ruhumuzu incitip, küstürdük. Oysa Kadiri Zülcelal bize ruhumdan üflemiştir. Ona kulak vermeyince o da içimize sığmaz olmuştur. Durum çok basittir aslında. Öncelik sırasına bunları değil de kendimizi keşfetmeyi, anlamayı iç sesimizi duymayı koyarsak zaten her şey yolunu bulur. O iç huzuruyla madde- ruh dengesini sağlar. Ruhumuzun sesine salık verelim. Bize hakikati, mutluluğun kaynağını fısıldamaktadır. Bu tefekkürle elimizi kalbimize koyup derin bir “Huuu” çekerek ruhumuzla sohbet etmeliyiz. Onunla sohbet, bizi yaratanı anıp hatırlamaktır.

Ve şunu net söyleyebiliriz ki “O” yoksa hiçbir şeyin anlamı, tadı, neşesi yok. Tek hakikat Rabbimizle her an bir olmaktır. Yürürken, bir işle meşgul olurken, uzanırken, hemen her halde O’nu zikretmek, onunla sohbet edip ruhu yalnız bırakmamaktır. Bir oyun ve eğlence yeri olan sonlu dünyada kalıp sesine kulak vermediğimiz ruh, gün gelir baş edemediğimiz sıkıntılarda bize sessiz kalır. Hadi geçelim şu yorgunluğumuzu attığımız seccademizin başına bir “HUU” deyip boşaltalım içimizdekileri.

Bizi bekleyen ve her an kendi huzuruna kabul eden ne yaşarsak yaşayalım bizi kınamayacak olan biri var. Hadi, vakit kaybetmeyelim!..

İnsan Yamalı

Mehmet Reşat ASLAN

Çaputlarla dikilmiş hürriyetin ihtişamı
Eksik parçalar devasa, fikirler yüzüstü
Zümrüten örülmüş esvap, arıyor hamalı
Görüntüler büsbütün, insan yamalı

Tohum toprak döşeginde bekliyor güneşi
Hangi ışığa denk gelir, bulunur mu eşi
Zümrüten örülmüş esvap, arıyor hamalı
Görüntüler büsbütün, insan yamalı

Görüntüler büsbütün insan yamalı

Mimoza Apartmanı

Reyhan Yılmaz

“Hakkını helal et Mehmet Amca. Beni çok idare ettin. Ama herkes senin kadar anlayışlı değil işte. Ne yaparsın, gitmekten başka çarem kalmadı. Buralara uğradığımda seni mutlaka görürüm merak etme,” diyerek vedalaştığı Köşem Bakkal’ın Mehmet Amca’sıyla konuşmaları böylece zihninde yankılanıyordu. Eşyalı tuttuğu evden apar topar çıkmak zorunda bırakılmıştı. Ev sahibi veremeyeceği fahiş bir fiyatla, evi boşaltması arasında ona bir seçenek sunduğunda aslında yapması gereken belliydi. Elinde, iki üç parça eşyasının sığıdığı bir valizle işte öylece ortada kalakalmıştı. O kadar çok üst üste gelmişti ki yaşadıkları neyi, nasıl yapması gerektiğini tam olarak kestiremese de gözleri gayri ihtiyari ev ilanlarına bakar olmuştu. Arkadaşına gitmek için bineceği otobüsün durağına gidene kadar pekala ev arayabilirdi. Ne kadar süre yürüdü, hangi sokaklardan geçti tam olarak bilmiyordu. Bildiği tek şey Köşem Bakkal’dan çok uzaklaşmak istemediğiydi. Hem belki şansı yaver giderse bu gerçekleşebilirdi. Öyle ya!!! Deftere yazdıkları borçları için kendisini hiç sıkıştırmamış, bazı ödemelerine “Benden olsun oğlum,” bile demişti. En çok da alacaklı kendisi olmasına rağmen onu gördüğünde sırf mahcup olmasın diye “Ooo delikanlı! Nerelerdesin kaç zamandır? Muhabbetli çay için sandalyen ve ben seni bekliyoruz . Biliyorsun, seninle hasbihal etmek beni çok rahatlatıyor. Arayı bu kadar açma ya hu!!!” diyerek çağırdığı dükkanında bu gencin kalbini fethediyordu.

Mehmet Amca’yla vedalaşmasının sonunda onun ettiği “İnşallah, bu civardan, halden anlayın insanların ev sahibinin olacağı, güzel, makul bir ev bulursun,” duasını da alıp başı yukarda, boş ev arıyordu ki ayağına takılan taş neredeyse düşürecekti. Sendelemesiyle toparlanması bir oldu. Aynı esnada “Eyvah, düşeyazdı yavrum” çığılığına yöneldiğinde tülbentinin uçlarını kır saçlarının tepesinde toplamış, kısa boylu, ayak parmaklarının üzerinden balkondan aşağı sarkan, tombul, şeker mi şeker bir teyzeyle göz göze geldi.

Devamı ↓

Kendisi için kopan bu çığlığa başını sallayarak ve tebessümle mukabelede bulunduğu sırada “ Hayrola evladım, kafan yukarda geze geze ne arıyorsun böyle? Az kalsın düşüyorsun.” sözleriyle muhatap oldu. Bu sıcak ve kendine çeken soruyu:” Ev arıyorum teyzeciğim, mümkünse eşyalı, kiralık bir ev,” diye cevapladı. “ Aaaa! Ayol bu kadar olur! Evladım, kardeşimin bi alt sokakta eşyalı kiralık evi var. Dur sana tarif edeyim de git görüş hemen. Gerçi şimdi abim namazdadır ama olsun. Gelmek üzeredir.”

Bir alt sokakta, tarif edilen yerde, işte tam apartmanın karşısındaydı delikanlı. Açık olan bina kapısından içeri girdi. Ton ton teyzenin söylediği dairenin önüne geldiğinde, içeriden yükseğe yakın bir sesle Zeki Müren’in söylediği anlaşılan “Bir Sevgi İstiyorum,” şarkısı yayılıyordu. Üst üste bastığı üçüncü zilden sonra, önce şarkının sesi kısıldı sonra kapıya yaklaştıkça artan terlik sesiyle açılmış kapının ardından en az önceki kadar tatlı bir teyze çıktı. “ Buyur evladım, kime bakmıştın?” Teyzeciğim, ben kiralık ev arıyorum da sanırım sizin kiralık bir eviniz varmış. Üst sokaktaki ıııı, şey-o ara teyzenin adını sormadığını fark etti.- eşinizin ablasının tavsiyesiyle geldim,” art arda heyecanla sıralanan cümlelerini, arkasından gelen Memduh Bey böldü. “Hayrola hanım, delikanlı kim, ne istiyor?” “Kiralık ev için gelmiş bey,” “Evet efendim, makul bir fiyatta anlaşabilirsek ev seçme lüksüm yok. Hemen tutmalıyım. Çünkü evden aniden çıkarıldım.” diye lafa atıldı delikanlı. Memduh Bey “ Oğlum, hele bir içeri gel, az konuşalım, tanışalım. Öyle hemen pat diye ev verilir mi?” İçeriye girdiğinde kendisini karşılayan muazzam sadelik, her yanından buram buram hatıra taşan eşyalarda gezen gözü, derin bir huzur hissettirdi delikanlıya. En çok da az önceki Zeki Müren şarkısını bu huzurlu haneye doldurduğu belli olan pikap, üzerinde duran plakla çok güzel görünüyordu. Uzun bir muhabbetten sonra birbirlerine o kadar çok ısınmışlardı ki Memduh Bey, çok makul bir fiyat vermiş ve bu yağız delikanlıya evi kiralamıştı. Bir ara eşi Memnune Hanım’a dönüp” Kiminin parası, kiminin duası, belli ki bu çocuk çok gariban hanım,” deyince eşinden “Haklısın bey,” cevabını almıştı. Ev sahibi, kiracı genel konuşmalarının ardından boş dairenin önünde buldular kendilerini. Memduh Bey, kendine göre en önemli açıklamasını sona saklamıştı:

Devamı ↓

“Bak oğlum, ben de bu apartmana senin yaşlarında gelip şu an oturduğum eve kiracı olarak yerleşmişim. Senin gibi bekar bir adamdım o zamanlar. Daha ‘Hayatımın Anlamı’ dediğim eşim karşıma çıkmamıştı. Ama bugün elli altıncı evlilik yıl dönümümüzü kutlayacağız. Birazdan onu her yıl olduğu gibi Zeki Müren’in ‘Bir Sevgi İstiyorum’ şarkısıyla dansa kaldıracam. O da ilk gün ettiğimiz dansa olduğu gibi aradan geçen onca yıla karşın kollarımda bir kuğu gibi süzülecek. Evimin her köşesinde kalbimi sevgisiyle dolduracak bir eş hayal ederken Rabbim bana eşimi, oturduğum evi almayı isterken bu apartmanı nasip etti. Demem o ki hayal kurmaktan ve onları Allah’tan istemekten vazgeçme.” Tüm bunlar konuşulurken şanslı delikanlı bir yandan can kulağıyla Memduh Amca’yı dinlerken bir yandan göz ucuyla tüm evi gezdi. Eşyalar çok muntazamdı ve öyle güzel mazi kokuyordu ki... Sanki senelerdir bu evde yaşıyordu. Memduh Amca, “Bana müsaade evlat, kutlamam gereken bir evlilik var,” dedikten sonra anahtarı evin yeni sahibine verdi.

Delikanlı “Hey gidi Mehmet Amca, bak duaların bana kimi buldurdu?!” diye iç geçirirken yan daireden yükselen ses önce Zeki Müren, sonra Volkan Konak’a aitti:

“Canımı yoluna koyduğum
Mimoza çiçeğimsin
Kanatlanıp göğe uçma
Uçma sevdiceğim
Avcın değilim ki senin
Kaçma sevdiğim”

Mimoza çiçeği şarkısının yükseldiği bu apartmanın isim taşıdığı Mimoza Apartmanı, yan dairenin kapısında da Memduh-Memnune Ses yazıyordu.

Ses(siz) Cümler

İşitme engelli bir bebeğin tatlı masum gülüşüyle, sesi ilk duyduğu andaki şaşkın tebessümü arasında yüreğimize dokunan koskoca bir gerçek vardır. Hakikati duymak ilk şok hali kadar heyecan verici ve neticesi itibariyle de mutlu edici olsa gerek. Ancak günümüz dünyasında her zaman toz pembe bir tablo ile karşılaşmaz hakikat bizi. Bazen onun sesini duymak için cesaret etmek gerekir.

F. Zehra Boyalı

Zulmün sesi alabildiğine çıkarken, mazlum sessiz çığlıklara boğuluyorsa bize de varm'ola ki hesabı?

Reyhan Yılmaz

Bir gün ismin kulağına ezan ile okunur, bir gün ismin minarelerde sela ile duyurulur. Hayat işte iki sesin arasında başlar ve son bulur.

Hanife Artar Yalçın

Duyduğumda sesini, anladım ki, ben dünyaya sağırmışım.

Nazife Yalçın Selçuk

Susalım sessizce...

Seda Bayrak Durgut

*Ey benim
Mavi soluklarıyla saçlarımı dağıtan
Küçük karanfilim
Gidiyorum
Öyle başını yana çevirip
Ağlama*

*Sarkı söyleyen kuşlarla
Acları tanımayan renklerden geçip
Ellerimde
Sabah denizden topladığım bir demet çiçekle
Dönerim belki*

Mevlâna İdris Zengin